

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Milyen a szemed?

A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz. Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz. (Máté 6, 22. 23.) A tiszta és világos látáshoz két tényező szükséges: külső világosság és látóképesség.

Az egészséges szem felfogja a világosságot és a megvilágított tárgyak alakját, színét, elhelyezkedését, stb. Ha a szem tiszta, egészséges, akkor a test a dolgokról igaz képet nyer és a tagok helyesen tudnak tájékozódni.

Ha a szem vak, a tagoknak állandóan sötétben kell tapogatódzniok, — ha a szem hibás, akkor a külvilágnak hamis képét nyújtja és megtéveszti a test tagjait is.

Ilyenformán ugyanazt a helyet, ugyanazokat a körülményeket igen különféleképen láthatják az emberek, ha különböző a látóképességük. Nem szabad azonban figyelmen kívül hagynunk azt sem, hogy a testi szemeknél külső ok pl. a megvilágítás is befolyásolja. esetleg megakaszthatja a látást.

Másképp áll ez a lelki életre nézve. Ott a felelősség teljes mértékben a szemén van. Ugyanis: „Az igazi világosság eljött már a világba, amely megvilágosít minden embert.” . . . a világosság a sötétségben fénylik.

Bűneid miatt azonban örök sötétségre vagy kárhozatva. Sze-meid nem azért nem látnak, mintha nem volna világosság, hanem mert bűneid megvakították azokat. A lelki vakság pedig egyenlő az örök kárhozattal. Ha tehát a kárhozattól meg akarsz szabadulni, lelki szemed világát is meg kell nyerned. Hogyan nyerheted meg ezt? — Alázatos szívvel fordulj oda a Megfeszítettnek és könyörögj hozzá, mint a jerikói koldus. Kérd Őt, hogy szemed világa megjöjjön.

Ha ez megtörtént, mindjárt megváltozik benned és körülötled minden.

Míg az ember vak, sokszor céltalannak látja az életét, csak nehezen, talán sóhajtozva és panaszkodva hordozza terhét és nem érti, miért épen vele olyan kegyetlen a „sors”, holott ő olyan jó és nem vétett senki ellen soha semmit.

Akinek a szeme hibás, az is sokat botlik, ütközik. Méltatlan-kodik mások bűnei miatt, amelyek néki nehézséget okoznak. Élete

terhes, a békességet és örömet csak hírből ismeri, de a földön élő ember számára elérhetetlennek tartja.

Akinek szeme tiszta, az befogadja a teljes világosságot. Megismeri a maga bűnös szívét, de épen ezért meglátja Isten kegyelmének nagyságát is. Csodálatos előtte az Úr Jézus — a jó Pásztor — kereső szeretete, amellyel utána járt és kivonta régi életéből, hogy el ne vesszen. Naponkint túlrad szíve a hálától és örömtől még a nehézségek és szenvedések idején is, mert tudja, hogy szerető mennyei Atyja mindennel a dicsőségre akarja elkészíteni. — Akinek a szeme tiszta, annak útja világos s így határozott, biztos léptekkel futhat a cél, — a mennyei haza — felé.

Milyen a te szemed? Óh kérd az Urat, hogy adjon tiszta, egészséges szemeket!

T. E. d. ft.

A foglyok angyala.

Hoapója Matti gyilkolt. Két gyilkosság miatt Szibériába szállították, ott is gyilkolt. Az embereket azt mondták, hogy hat-hét gyilkosság is nyomja a lelkét. Visszaküldték Finnországba, hogy szigorúbb büntetésben részesítsék. Vizsgálati fogságba Helsingforsba került.

Itt „nagy vas”-ba tették. Nyakára csuklójára és bokájára szoros vaspántot szorítottak.

Két órát állítottak mellé, akik alig mertek bemenni hozzá. Hoapója Matti olyan volt mint egy vadállat. A szabadság utáni vágy valósággal dühöngővé tette.

Egy nap valami különös dolog történt. Egy magas karcsú ragyogó szemű nő állt meg a cellája előtt és kért bebocsátást.

Wrede Matild, — ő volt a magas nő, — belépett a cellába, odament a férfihez, aki látszólag nem vette észre. Ekkor így szólt: „Alszik Hoapója Matti, vagy nem érzi jól magát?” Kezét a férfi vállára tette.

A fogoly az érintésre, a nehéz vas dacára felugrott és vadul ránézett W. M.-ra. „Ki maga és mit akar?” kérdezte nyersen. „Menjen egy kicsit odább, hogy elférjünk egymás mellett” mondta szeliden W. M. A fogoly gyanakodva nézett rá.

„Tudom, hogy mit akar, ha

nem is mondja. Azért jön, hogy prédikáljon nekem, pedig ez teljesen hiábavaló fáradság.”

Amikor W. M. tagadólag rázta a fejét, így folytatta: „Hát akkor miért hozta ezt a könyvet magával.” W. M. szokása ellenére egy Bibliát tartott a kezében, mert egy betegtől jött. Megmondta Hoapójának.

„Jól van” — mondta Hoapója — „de azért azok közé tartozik, akik hisznek abban, hogy a Biblia minden szava izenet Istentől az emberiség számára és minden szónak megvan a maga nagy jelentősége. Felnyitom egy helyen a Bibliát és magyarázza meg nekem, hogy az mennyiben szól hozzám. Ha nem tudja, akkor én győztem.”

W. M. igenlőleg bólintott, mire a fogoly kinyitotta a Biblia első lapját. „Olvassa” mondotta, miközben ujját az első három versre tette „és azután magyarázza is meg.”

W. M. olvasott: „Kezdetben teremté Isten az eget és a földet! — A föld amelyet Isten teremtett — folytatta W. M. — nemcsak ez a föld itt kint, ezek a végtelen puszták, nemcsak a tavak, az erdők lombos fáikkal, virágaikkal, ez a föld amelyet Hoapója Matti olyan nagyon szeret és most nem láthat,

hanem ez a föld az emberi szív is, Hoapója a maga szíve is. Ez a tulajdonképeni föld, amelyet Isten teremtett.”

Azután folytatta: „A föld pedig kietlen és pusztá vála és setétség vála a mélység színén. — A föld — Hoapója Matti szíve — szintén kietlen és pusztá.

Isten Lelke lebeg vála a vizek felett. És monda Isten: legyen világosság. — Isten ez emberi szív sötét mélységébe is bevilágíthat. Ó az egyetlen, Aki ezt meg'eheti. Hoapója Matti szívében még nem gyúlt ki ez a világosság, mert még nem fordult oda Istenhez, De, ha Hoapója Matti az ő kietlen és pusztá szívét annak nagy mélységeivel odaviszi Istenhez, akkor Isten azt fogja mondani: „Legyen világosság.”

Amíg W. M. a földről odakint beszélt, Hoapója felállt és szinte levegő után kapkodott. Mialatt W. M. tovább beszélt, mindig nehezebben lélegzett és amikor befejezte a beszédét, az óriási alak, mintha villám ütött volna belé, úgy zuhant a földre. A vasak rettenetes csörömpöléssel ütöttek össze. Keserves zokogásba tört ki és az a sok könny, ami összegyűlt Szibériában mintha most egyszerre tört volna útát magának. Közben kétségbeesett, szakgatott, önvádoló hangokat hallatott. Végre abbahagyta a zokogást és fáradtan felállt.

„Megtörtént” — mondta — „felnyitottam szívem legmélyebb örvényét előtte. Mászt nem tehetek. A többit Ó neki kell véghezvinnie. Szeretném valamire kérni. Odakint meghallották, hogy én a földre vetettem magamat. És most már bizonyára mondják hogy Hoapója sírt és imádkozott. Amint egyedül leszek, jön majd az igazgató és a lelkész és én egyiket se akarom

láttni. Maradjon itt estig kapuzárásig. Üljön egészen csendben ide mellém, ne szóljon egy szót sem, úgy mint az előbb.”

W. M. bólintott a fejével és leült mellé. Ott ült csendesen. szótlánul a szűk cellában, a fogoly mellett, amíg az este le nem szállott.

*

Wrede Matildról, a foglyok angyaláról és áldásos munkájáról többször írtunk. Most halálának a híret tudatjuk kedves Olvasóinkkal. Meghalt hosszas szenvedés után, 64 éves korában. Hazament Atyjához, kit oly nagyon szeretett. Mily boldog lehetett a viszontlátás kedves barátaival, azokkal a foglyokkal, akiket az Úrhoz vezethetett, odafent a mennyi hazában. Boldog Wrede Matild, mennyi kévét vihet az Úr elé! . . .

A BIBLIA KÖNYVEI

Prédikátor könyve.

„Vanitatum vanitas!” Vannak, akik a Bibliából csak e két szót ismerik. „Hiabavalóságok hiabavalósága!” A hang a Prédikátor könyvéből való, de ők úgy tüntetik fel, mintha ez lenne a Bibliának legfőbb tanítása. Ha a Prédikátor könyvénel így is állna a dolog, akkor is csak 12 síp, értsd alatta: fejezet, búgná ezt a sívár igazságot, amely az ótestamentom 929 sípos nagy orgonájában csak elenyésző részlet.

De nem így áll a helyzet.

A Prédikátor könyvének csak előjátéka a hiabavalóságok felvonultatása. Maga a könyv épen arra akar ébreszteni, ami nem hiabavaló. Kiténik ez már a címből is. Az eredeti elnevezés arra utal, hogy a könyv építő bizony-

ságtétel akar lenni a gyülekezet számára. Tehát nem egy világ-bölcs kesergése: nem az élettől megcsömörlött, léha lelkiismeretek megnyugtatója; nem egy vallomásokat olvasni szerető inyenc közönség mulattatója; nem egy sívár pesszimizmus terjesztője; nem egy mindenből kiábrándítani akarás; nem egy buddhista tanítás, mely a szenttelen lemondáson kívül nem talál más megoldást! Azért kell ezt a sok nem-et elmondani, mert mindezt a Prédikátor könyvére ráfogták, vagy legalább is kiszedték belőle.

Kitűnik a könyv építő jellege abból is, hogy Salamon életének abba a fejezetébe van beállítva, amikor ő a világba való elmerülését megbánja s újból felfedezi, hogy nincs fontosabb dolog az életben, mint az Úrnak félelme. Ez nem hiábavalóság! Az egyetlen, ami nem hiábavalóság.

Van e mozzanatnak bizonyító ereje akkor is, ha a könyvnek Salamontól való származását kétségbevonják. Miként írhatott volna egy bibliai író Salamonról olyan könyvet, mely az ő hitetlenségét van hivatva feltárni, mikor Salamon, mint egyéb helyről tudjuk, minden bűne ellenére — sok dicsfényben állt a közvetlen s késő utókor előtt egyaránt!

Áttérve a szerzőség kérdésére, azt mondhatjuk, hogy semmi okunk a Salamon-i eredet tagadására, Hogy elüt nyelvben, és külső alakjában a másik két Salamon-i könyvtől, nagyon magyarázható. Ez az ő legkésőbbi alkotása, melyet nagy idő s lelki állapot tekintetében is nagy köz választott el a másik két könyvtől. De ha nem is Salamon írta, abban szinte mindenki megegyez, hogy benne csakugyan ő róla van szó. Azokat az élményeket senki oly határozottan

nem élhette át, mint ő. Ő volt az, akinek nagy gazdagságánál, előkelőségénél, műveltségénél, tudásánál, szépségénél, hírénel fogva alkalma volt mindazt átélni, amit csak a világ nyujthat. A legdurvább érzéki élvezettől a legfinomabb művészi gyönyörig, a pénzszerzéstől a lakás és öltözködési kultúra minden csinja-binjáig, a kézművességtől a könyvek írásáig, az önmaga imádásától az önmaga megutálásáig — mindent, mindent átél, de semmi ki nem elégíthette őt.

(Folytatjuk.)

G. A.

A legjobb emlékkő.

Mohammed egy tanítványa elment hozzá és így szólt: „Az anyám meghalt. Mondd meg óh Proféta, melyik a legjobb emlékkő, amelyet a sírjára tehetnék?” — „Ássál egy kutat és adj inni a szomjúhozónak” — felelt Mohammed. A tanítvány engedelmeskedett. Hányan üdültek ebben a száraz országban a hűsítő forrásból.

Téged keres Isten és nem a te áldozatodat.

Jó az igazságtól legyőzetni.

Ördög és a kenyérhéj.

Legenda.

Egy híres orosz író írja a következőket: Egy szegény falusi ember kiment szántani. Otthon nem evett semmit sem és elvitt egy darab kenyérhajat reggelire. Egy ideig dolgozott, de lova elfáradt és ő megéhezett. Elment a tarisznyájáért, azonban üresen találta. „Bizonyosan valaki olyan vette ki a kenyéret, akinek nagyobb szüksége volt rá, mint nekem” — mondotta nyugodtan — „adja Isten egészségére.” Elment a for-

ráshoz és egy jó korty vizet ivott.

A kis ördög nagyon haragudott. Azért vette ki a kenyeret a falusi ember tarisznyájából, mert azt remélte, hogy haragudni és káromkodni fog és aki káromkodik az már megtalálta a pokolba vezető utat. Megszégyenülve ment vissza a pokolba és bejelentette a dolgot a főördögnek. Ez is nagyon megharagudott és így szólt: „Te vagy a hibás, hogy nem sikerült a dolog. Ügyetlenül végezted a munkádat.” A kis ördög bosszusan elvonult, leült egy sarokba és törte a fejét, hogy most már mit csinálhatna. Végre kész volt a terve. Jó ember alakját vette fel és elszegődött a falusi emberhez szolgának. Egy alkalommal azt tanácsolta, hogy vesse el gabonáját egy mocsárba. A gazda megtette. Nagyon forró, száraz nyár következett. Másoknak kiszáradt a gabonájuk az övé azonban a nedves talajban bő termést hozott és nemcsak elég volt a következő aratásig, hanem még nagyobb mennyiséget el is adhatott belőle. A legközelebbi évben azt tanácsolta a szolgál, hogy a hegytetőn vesse el a magot. A gazda megfogadta szolgája tanácsát. Ebben az évben annyi eső esett, hogy a völgyben a földeken derékig jártak a vízben, de a hegytetőről lecsurgott a víz és olyan bő termés volt, hogy azt sem tudta a gazda hova tegye a sok termést. Ekkor érkezett el az alkalmas idő a kis ördög számára. „Tudom, mit kell most tennünk” — mondotta magában, — megerjesztjük a gabonát és italt csinálunk belőle.” És megmutatta a gazdának, hogyan kell a gabonából pálinkát főzni.

A gazdának úgy ízlett az ital, hogy nemcsak maga ivott, hanem a szomszéd gazdákat is megkínálta belőle. Amikor a kis

ördög ezt látta a markába nevelt, sietve elment a főördöghöz és hívta, jöjjön gyorsan és nézze meg, milyen nagyszerűen végezte most dolgát. Épen akkr értek oda, amikor a gazda megvendégelte a szomszédjait pálinkával. A gazda felesége egy tálcán behozta a poharakat, de megbottlott és elesett. „Ostoba libal” — kiáltott a gazda — „nem megmondtam, hogy vigyázz!” A kis ördög intett a főördögnek és ez is jelentőségteljesen bólintott. „Várj csak” — súgta a kis ördög — „majd mindjárt meglátjuk, hogy még mindig azt mondja-e, hogy adja Isten egészségére?!“

A gazdák egyik poharat a másik után üritették. Egyszerre csak elkezdtek veszekedni, lár-mázni, káromkodni és ökleiket emelgetni. Az egyik ököl lecsapott és erre parázs verekedés keletkezett, egyik ütötte a másikat. A házigazda kapott legtöbbet. Amikor ezt a főördög látta, elégedetten dörzsölte a kezét: „Ezt már szeretem.” „Várj csak” — mondta a kicsi — „ez még semmi. Majd meglátod, bogyha még egy pohárral isznak, akkor ezekből, akik rókákból farkasokká lettek, még disznók is lesznek.”

Közben még egy pohárral ittak a gazdák. Egyik sem tudta már, hogy mit csinál.

Az ördög jól végezte dolgát. „Nagyszerű, nagyszerű” mondta a főördög. „Italod pompásan hatott.”

KÜLMISSZIÓ

Új-Guineából.

Kasper új-guineai misszionárius így ír az ottani ébredésről:

Felébredt a lelkiismeretük. Nemcsak egyeseknél volt

ez így: „Mit csináljunk?“ — kérdezték az ifjak. „Mit csináljunk?“ — aggodalmaskodtak az öregek. Az egész lakosság felébredt. A legközömbösebbek is felébredtek. Egy idősebb férfi egy félreeső viskóban lakott a családjával. Nem törődött a napi eseményekkel. Egyszer meglátogatta az unokaöccse és izgatottan így kiáltott: „Körös körül ég a fű, te itt alszol, mint egy mormota.“ — Ez hasonlat volt. Azon a vidéken a vadászok körbeállnak a vadászterületen és körös körül meggyújtják a bozótot. A vad elveszett, ha nem tud elmene-külni, mert a tűzgyűrű mindig ki-sebb lesz körülötte. A figyelme-zető azt akarta mondani a bátyjának: ha nem menekülsz el a po-gányság tüzeből, akkor bennégsz.

*

Isten törvénye „ne lopj.“ Misz-zionártus — szólt az egyik. — „tudod, hogy mi mindnyájan csirke-fogók vagyunk?“ Isten parancsa teljesült. Többé nem loptak.

Ne foglalkozzatok varázslással. Az új-guineaiak kijelentették, hogy nem tűrik tovább a varázslók munkáját. A miszionárius figyel-meztette őket, hogy ne gondolják, hogy ettől a bűntől olyan könnyen megszabadulnak, ezt nem lehet egy könnyen kiirtani a világból. „Ki tudna ezután ezzel a gvalá-zatos mesterséggel foglalkozni?“ — mondták. És felvették a harcot a varázslás ellen.

„Ne ölj“ — parancsolta a nagy Isten. Békét kellett kötni. Sok he-ves harc és civódás után barátságos békejobbot nyújtottak egymás-nak. Ez a következő esetből is látszik. Két különböző vidékről származó, egymással ellenséges viszonyban élő csoport jelentkez-tett a keresztségre előkészítő taní-tásra és kijelentették, hogy ők nem

óhajtanak együtt tanulni. A misz-zionárius azt mondta: hogy ez nem lehetséges, hisz ők egy atyá-nak a gyermekei. Ha nem akar-nak együtt lenni, akkor egyáltalán ne jöjjenek. Hosszas tárgyalás után kibékültek egymással és kö-velkező vasárnap, anélkül, hogy hívta volna őket, maguktól be-állítottak. Sokan napokon át gya-logoltak, hogy résztvehessenek. És erre képesek voltak azok, az azelőtt olyan hideg, közömbös emberek. Sokszor órákig hallgat-ták a magyarázatot. Mindig új és új világhosszág támadt a lelkükben. Csudálatos idők voltak. Isten fog-lalkoztatta az emberek szívét.

Férfiak jöttek hozzám — mondta a miszionárius — reszketve a kér-déssel az ajkukon: „Isten nélkül éltünk. Tele volt bűnnel az éle-tünk. Mit tegyünk?“

*

Az istentiszteleteken szólássza-badság volt. Csak röviden szólha-tott mindenki. Minden kárról, amely a közösséget érte, nyilvánosan szá-moltak be. A bűnösök nevét és a bűn minőségét nyilvánosan kihir-dették. Így azután nagyon kifejldött bennük a közösségért való felelősségérzet. Egy felelt a közért és a köz az egyesért. Nem lehet-tett tudni, hogy a szigorú fegyvelem, vagy a nagy szeretet volt az uralkodó a közösségben? A lelki-gondozást elsősorban a vezető végezte, de kötelessége volt ez mindenkinek, ha szükség volt rá. És minden az Úr Jézus iránti sze-reteletből történt. „Szégyent hozzak arra, Aki a vérén vásárolt meg engem?“ — Egy fiatal fiú súlyos balesetből kifolyólag meghalt. Ha-lála előtt még nnyi ideje volt, hogy egy nagy bűnét bevallja a társainak. Az Úr nevével az ajkán halt meg.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Márc. 1. Luk. 16:1–13. *I. Sám. 1:* 1–18. Mennyire másképp gondolkoztak a régi izraelita asszonyok a gyermekáldásról, mint a mai modern, „keresztény” nők. Szégyennek és átoknak tartották, ha nem volt gyermekük. Anna szívének egész fájalmát és keserűségét beleönti abba az imádságba, amelyet a silői templomban mond, de egyúttal reménységét és bizalmát is, abban az Urban, aki megtekinti az emberek nyomorúságát és megemlékezik róluk. S nem önző szívvel kér magának gyermeket, az Urnak akarja azt odaadni hálaáldozatul. Még nem is teljesült a kérése, arca már is megvidámult, a bízó hit és reménység elűzte szomorúságát.

Márc. 2. Luk. 16:14–18. *II. Móz. 33:* 17–23. Az Urnak könyörületeségét és kegyelmét minden hívő ember megtapasztalja, s az Ur dicsőségéről is van néki sejtelmé. De ezt a dicsőséget a maga teljes fényében látni, ez nem adatott a mi földi szemeinknek, mert el sem bíránk azt. Milyen kegyelem ez is az Urtól! Tudni azt, hogy bármily naggyá és dicsővé lett is már Ő lelki szemeink előtt, még nincs kimerítve az, amit belőle megláthatunk és tapasztalhatunk. Az örökkévalóságban még sokkal teljesebben meg fog nyilatkozni előttünk az Ur dicsősége, s még ott is kevesebb lesz az, amit láthatunk, mint a valóságban van. Az Ur dicsősége véghetetlen és felfoghatatlan.

Márc. 3. Luk. 11:14–28. *Ef. 5:* 1–9. Luk. 9:51–56. *I. Pét. 1:* 13–16. Jézus ellenségei semmiféle eszköztől nem riadtak vissza, hogy Őt a benné bízók előtt befeketítsék. Még azt is ráfogták, hogy az ördög szolgálatában áll. De Jézus biztosan és méltóságteljesen veri vissza az ilyen rágalmat. Az ördögnek legfőbb vágya, hogy teljesen elfoglalja az emberi szívet, s aki az ő szolgálatában áll, az nem fogja az ördög hadseregét kiűzni onnan, ahol már helyet foglalt. De Jézus, mikor a gonosz kiűzi egy emberi szívből, egyúttal maga akarja elfoglalni az üresen maradt helyet, mert különben visszatérhet bele, még meg is erősödvé, annak első lakója. Ne akarj egyes bűneidről Jézus nélkül, s magad erejéből szabadulni, mert egy-két bűntől talán megszabadulsz, de újak, veszedelmesebbek vonulnak be a szívedbe. Nyisd meg egész szívedet Jézus előtt, Ő majd kiűzi a bűnöket.

Márc. 4. Zsolt. 98. *I. Sám. 1:* 19–28. Anna nem felejtezik meg fogadásáról, hanem hűségesen beteljesíti. Amíg a gyermeknek föltétlenül szüksége volt az anyai gondozásra, az anyatejre, addig Anna még a templomba sem ment föl, hogy anyai

kötelességeinek eleget tehessen. De mihelyt a gyermeket elválasztotta, sietett fogadását megtartani, s elvitte a gyermeket a főpaphoz, hogy az Ur templomában növekedjék föl az Ur szolgálatára. Nagy volt Anna szeretete gyermeke iránt, de még nagyobb volt szeretete az Ur iránt, neki tudta szentelni a szeretett gyermeket. S hűsége nem maradt áldás nélkül.

Márc. 5. Luk. 16:19–31. *I. Sám. 2:* 1–11. Anna szívéből és ajkairól mélységes hálaadás tör elő. Szíve az Urban örvendez. Az, amit ővele cselekedett az Ur, őt az Ur mélyebb megismerésére és teljesebb imádsására vezeti. Nem csak a saját magán tapasztalt kegyelmet látja, hanem tekintete kiszélesül, s meglátja az Urnak az egész föld kerekéségén megnyilvánuló irgalmasságát, hatalmát és dicsőségét. Így kellene mindnyájunknak szemlélnünk az Ur nagyságos cselekedeteit, s megnyitni szívünket és ajkunkat hálaadásra. Milyen hatalmas bizonyágtétel! lehetne az!

Márc. 6. Luk. 17:1–10. *I. Sám. 2:* 12–26. A jó és a gonosz egymás mellett növekszik a földi életnek minden területén, még az egyházi életben is. Mig a templomban a kicsiny Sámuel Isten és emberek előtt való kedvességben növekszik, s tiszta szívvel, gyermeki hittel végzi a maga kicsiny szolgálatát az Urnak, addig a főpap fiai gonoszul visszaélnék a rájuk bízott szent feladattal, botránkozást keltve ez által az egyszerű emberek lelkében. S mig a gyermek Sámuel élete szülői életére is fényt derít, s az Ur megáldhatja a gyermek hűsége, önzetlen édes anyját, addig Éli fiainak bűne bűne viszi ősz apjukat is, a veszedelmes elnézés és lágyág bűnébe.

Márc. 7. Luk. 17:11–19. *I. Sám. 2:* 27–36. A szülők feladata nagyon felelősségteljes feladat. Csak úgy felelhetnek meg neki igazán, ha teljesen az Ur vezetésére bízzák magukat. Mert a természeti ember különböző gyarlóságoknak és bűnöknek rabja. Egyik tulságosan kemény, s az ilyen szeretlen szigorral tesz kárt gyermeke lelkében, a másik tulságosan lágy, s az ilyen engedékenységgel és okatlan kényeztetéssel veszélyezteteli gyermekének lelki életét. Az Ur az, aki jellembeli fogatkozásainkat ki tudja egészíteni és lényünket úgy átfőrnálni, hogy az Ő kegyelme által hordoztatva sem Éli bűnébe, sem annak ellenkezőjébe ne essünk. Szülők, tanítók, vezetők, akikre halhatatlan lelkek vannak bízva, vegyetek bölcseséget, erőt, szeretetet az Urtól!

Márc. 8. Luk. 17:20–37. *I. Sám. 3:* 1–10. A gyermeknek úgy kell megtanulni az Ur szavára figyelni és annak engedel-

meskedni, hogy először megtanul szülőinek, tanítóinak, főlebbvalóinak szavára figyelni és annak engedelmeskedni. Sámuel is ezen kezdte. Figyelmes, engedelmes kis szolgálója volt Élinek. Még álmából is kész volt háromszor is felugrani, mikor úgy vélte, hogy ura és parancsolója szólítja. Eddig csak annak a szavanc keresztült tudott az Úrnak engedelmeskedni. Hogy az Úr közvetlenül is tud szólni a figyelmes és engedelmes szívekhez, azt még eddig nem tudta, csak most kerül bele ebbe az iskolába. De aki jól megtanulja az alsóbb osztályokban a leckét, az a felsőbb iskolában is jó tanuló lesz.

Márc. 9. Luk. 18: 1—14. Jer. 26: 1—15. Az Úr nem veszi el mindjárt azokat, akik engedetlenségük miatt az Ő íróvénnyel lóbbal tapossák. Újra meg újra szól hozzájuk, inti, dorgálja, fenyegeti, csak hogy valamilyen megállásra, megfordulásra indítsa őket. S Isten kiválasztott embereinek készeknek kell lenniök, hogy mint eszközök álljanak az Úrnak rendelkezésére, hogy általuk tolmácsolhassa gondolatait és akaratát. S az engedelmes eszközök sorsa néha nagyon nehéz. Sokszor vonják magukra azoknak a haragját és gyűlöletét, akiknek javát akarják munkálni. „Halálal kell lakolnod!” ez a felelet Jeremiás beszédére. Nem mondanák-e ki ezt ma is szívesen az evangélium hirdetőire azok, akik nem akarnak engedelmeskedni az Úr szavának?

Márc. 10. Ján. 6: 1—15. Róm. 5: 1—11. Ján. 6: 47—57. II. Kor. 7: 4—10. Sokan elfogadják Jézust tanítómesternek és példányképnek, de Megváltónak nem, s az ilyenek szeretnék magából a Szent-írásból kimutatni, hogy Jézus maga sem mondta magát Megváltónak, az csak Pál apostol találmánya. Pedig ez a mai bibliai hely is milyen világos cáfolata az ilyen okoskodásoknak. Jézus itt a maga testi halálának, kiontandó vérének nagy erejéről beszél. Aki azt, lelki értelemben eszi és issza, vagyis aki az Ő áldozati halálának az erejében hisz, annak van örökélete. Jézus tanításai csak az útirányt és a célt mutatják meg nekünk, amelyen haladnunk, amely felé törekednünk kell, de az út a Golgotha felé visz, a cél a kereszt.

Márc. 11. Zsolt. 99. I. Sám. 3: 11—18. A fiatal Sámuelnek kell meghallania az Éli és házanépe fölött kimondott ítéletet. Milyen nehéz lehetett ez neki, s még nehezebb, hogy Élinek tudtul kellett ezt adnia. De Sámuel itt sem habozik egy percre sem, hogy őszintén és igazán csak azt mondja el, amit az Úr bízott reá. Mintaképpül szol-

gál így Sámuel mindazoknak, akiknek az az elvük, hogy ha a szükség úgy hozza magával, hazudni is szabad, sőt szükséges is. Különösen szükségesnek tartják ezt a súlyos betegekkel szemben, akiket ahelyett, hogy közelgő halálukra s az arra való előkészültre figyelmeztetnének, folyvást a biztos meggyógyulással áltatnak.

Márc. 12. Luk. 18: 15—30. I. Sám. 3: 19—21. Sámuel épen ez a teljes őszintesége és igazságszeretete tette alkalmassá arra, hogy később is semmit se veszítsen el az Úr beszédéből, hanem hűséges tolmácsa és végrehajtója legyen Isten akaratának. Ilyen egyenes és képmutatás nélkül való jellemeket választ ki az Úr és neveli őket a maga szolgálatára. S ahol hűséges szolgák vannak, ott kijelenti magát általuk az Úr.

Márc. 13. Luk. 18: 31—43. I. Sám. 4: 1—9. Isten frigyládájának olyan tekintélye volt nemcsak a zsidó nép között, amely azt hitte, hogy ha elhozza a táborba, okvetlenül győzni fog, hanem még a filiszteusok előtt is, úgy hogy megrémültek, hogy most már leveri őket Izrael népe, mert köztük van az Isten ládája. Az ilyen külső jelekhez való ragaszkodásnak csak akkor van értelme, ha kapcsolatban van a jelképpel megfelelő lényeghez való ragaszkodással. Pusztán a külső jel, ha a hozzá ragaszkodók elvesztették a jel által képviselt igazsághoz való ragaszkodást, nem ér semmit. Ebből még ma is tanulhatnak a keresztények is.

Márc. 14. Luk. 19: 1—10. I. Sám. 4: 10—18. Isten sohasem hajlandó együtt-lakozni a bűnnel. A frigyláda ott lehetett Izrael táborában, de az Úr még sem volt ott, mert bűn volt Izrael népe közt, Hofni és Fineás bűne, s ezt az Úr nem tűrhette. Hofninak és Fineásnak halnia kellett, Izrael táborának megveretnie, a frigyládának elvételnie. Sőt még az öreg Élit is magával rántja fiainak bűne. Óh, milyen rettenetes hatalma van a bűnnek!

Márc. 15. Luk. 19: 11—27. I. Sám. 5. Isten ládája nem maradhat a pogányok közt. Az Úr megmutatja, hogy az Ő jelenléte rettenetes az olyanok közt, akik bálványokat imádnak. Ő eljött a bálványoknak össze kell törnie, s az Ő keze eléri mindazokat, akik szentségtelen helyekre hurocolják az Ő jelenlétét jelképező frigyládát. Isten szentségéről sohasem szabad megfeledkezni azoknak, akik vele összeköttetésbe akarnak lépni. „Szenteltesék meg a Te neved”, ez a Miatyánknak egyik kérése, amelyet nem szabad meggondolatlanul ajkunkra vennünk. Vargha Gyuláné.